

ΤΟ ΜΥΣΤΙΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
 Στη σκέψη αυτή, ο Λαμιέρ έννοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Μια γλυκιά συγκίνηση τον πλημμύριζε. Σημάδε διο; γρήγορα. Τι άναητες σκέψεις πού γάνασ, είστε μέσα του. Πώς μου πέτασε ή ιδέα αυτή; Γιατί να κ' άναησιή ή βαρβήνη; Καθόλου άπάθος να γνόφωσ και ν' άγάπησ τον έξάδελφού μου. Μά τι βγαίνει από αυτό; Σέφο πός ο έξάδελφός μου μοιζάμσε πού. Ίσως τού άντιφραμιά μου να θυμώσ στη βαρβήνη τού είδωλλί της αυτό. Ίσως να συγκινήθη για μέν στυγιά. Τι βγαίνει όμως από αυτό;

— Έτσι ο Λαμιέρ πήρε την απόφαση άναη ψήφωσ; να είναι ή φιλώστικος άπέναντι της κ. Μορσεσάν.
 — Γιατί ν' άγάπησ ήνα φτωχό ζωγράμυ σαν και μένα, ή όρώα και άπύλτη αυτή καρδιά, είστε από έξω από τού. Άς μή παρασάμωσ από τρέλλα όνειροπολήματα.

Μολάταύτα έκλεισε τού μάτια του και παραδόθηκε σέ ονειρώσεις. Ό νοήσ του, ή σκέψη του εστώσε στην Ίωάννα. Πόσο ήταν όρώα! Λαμωολογώσσε τώρα τού όμυα πού γάβησε γι' αυτή, τις όψεις πούήνεσ εκ μέμωσ τόσοσ άνδρωσ, για την άγάπη της, για την καρδιά της... Την άλλη μέρα, ο Λαμιέρ έπληρωσ πρην κ' έτρεξε στό άτελιέ του. Άρχισε να τακτοποιή τού πινάκτα, άφώρσε και ταωθώθησ παντού λουλούδια, ήταν άνησισιασ, νικωσ, ανησινωμένοσ... Η σκέψη πός θα τόν επισκέπτοταν ή Ίωάννα, τον έκανε άνοηζάτω δέν μπορώσε να σταθή σ' ήνα μώρσ, ήθελε να τού τακτοποιήσ όσα όμωσ και άμωσινια πρην χάρη της.

Τελευταίω πήρε τού πορτώτ του άνωσ έξάδελφου του και τού έποθώθησ άνωμωσ, σε μία γωνία τού άτελιέ, φιχώντασ έπάνω ήνα μαζώ βελούδο. Έτσι καθώς ήταν σκεπασμένο θα προζάωθεσ άσφαλάσ την προσχή και την προζήνη της βαρβήνης, θα τόν φωτώσεσι τού πινάκτασ ήνε αυτόσ, ο Λαμιέρ θα τόν ξεσκέπαζε, άδύαρωσ δόθηεν, και τού μωστω της Ίωάννας θα άνερωσίνταν.

Έπειδή ήταν άκόμω ένωσ, ή Λαμιέρ έφώξε μια τελευταία ματιά στό έρωχαστήρι του και βήγχε να κινή ήνα περιπότο στό βουλεβάρτα. Ένωσθε δυνατή νεωζήττητα, δέν τόν ζωφώσεσ ή τάτωσ...

Κι' όμως δέν ήταν ή πρώτη φορά πού θα δέχτοταν την έπισκεψη μιας όρώασ κορίασ. Πολλές Παριζάνασ άριστοφωρίττεσ, πολλές όνομαστέσ καλλιτέχνιδεσ τόν είχαν έπισκεφήσ όσ τώρα. Ποτέ άλλοτε όμως δέν ήταν έτσι. Ποτέ ή καρδιά του δέν χρωσώσε με τόση λαχάρτα. Κ' ήνω έβάδιζε, ψιθύριζε, μιλώντασ στήν ιδίω τόν έαυτό του:

— Είνε μια ζαφινική νεωζήττεσ και τίποτε άλλο... Δέν ήμω έρωστωμένοσ, δέν ήμω καθόλου έρωστωμένοσ, τού ασθάνωμα καλά αυτό...

Κ' ή καρδιά του χρωσώσε, χρωσώσε... Γύρισε στό άτελιέ του κορωσάμένοσ. Στάλωσ σ' ήνα ντινάκι κ' άρχισε να ξεφώλλησ ήνα λευκωμα με χρωστωρίττεσ είδωλεσ. Η κ. Μορσεσάν άφτανε από στιγμή σέ στιγμή.

Έξωσνα άκουσε να χρωσώσ στήν πόρτα. Πήδησ έπάνω λαχτωρισμένοσ κ' έτρεξε ν' άνοίξη. Μά δέν ήταν ή βαρβήνη. Βρέθηκε μπρός σέ μια νέα, πούχε χρωσάμωσ άλλοτε για μοντέλλο του. Έρχοταν να τού ζητήση να την χρησιμοποιήση και πάλι για τή δουλειά του.

Ο Λαμιέρ της είτε να περάσ τού πρην της έπομηνής, έκλεισε βιαστικά την πόρτα και στάθηκε στη μέση τού άτελιέ τού σαστιεμένοσ. Γιατί είχε συγκινήθη τόσο; Η καρδιά του χρωσώσε άκόμω. Κιτάχτηκε σ' ήνα καθώρτη. Τού πρόσωπό του ήταν ζαφινωμένο, τού γόνατά του έτρεμαν...

Σωφίστησε στό ντινάκι κ' έβρήκε τού πρόσωπό του άναμωσ στο χέριο του. Κατάλαβε καλά πός ο έρωτίσ του αυτόσ θα τόν κατέστρεφε. Τι είχε να περιμνή από την κ. Μορσεσάν; Άν τάλμωσσε να της άνοίξη την καρδιά του, ή βαρβήνη θα δούζοταν και θα τού άπώρνεσε να ζαναησθήσ στο μέγάρό της. Κ' όστερα; Τι θα γινόταν αυτόσ μ' ήνα τέτοιον έρωτα στην καρδιά, μ' ήνα τόσο φλωγοφή αίσθημα, πού όπτε να έρωσθή, όπτε να άναδισθή θα τόν άφηνε;...

— Θεέ μου, ψιθύρισε, λώρωσε με από την συμφωρά αυτή, γάιτορεψ την τρέλλη μου καρδιά, γλώτωσέ με άκ' τή φωτιά πού άπειλεί να

μ' κάρη! Θεέ μου, Θεέ μου λυτήσσε με!...
 Ένα έλαφρό, άαρωματώζ γυτίμω (αζωστήσε στην πόρτα. Ο Λαμιέρ τακτοποιήσε γρήγορα-γρήγορα τού μαλλιά του, έφώξε ήνα πεταχτό βλέμμα στόν καθώρτη κ' έτρεξε ν' άνοίξη.

Ήταν ή Ίωάννα!
 Κρωτώσε τού μικρό της από τού χέρι και μπήσε στό άτελιέ νηλαστή, πρόσχαρη, σαν ήλιος, σαν άνοιξη...
 — Σας άνησώ, βέβαια, κ. Λαμιέρ, τού είτε, με την γλυκιά, προστάλλη φωνή της. Σας πωσάωλό ότώσσο να με συχωφώσσε. Είχε τόση έπιθυμία να δω τού έργα σας. Καλ καθώσ βλέπω δέν έπίλαστρα. Βρίσκωμω μπρός σ' όλόκληρη έκθεσι! Η παραγωγή σας ήνε και τού καταπληκτικό...

Μιλώσεσ γρήγορα, ζωφώμενα, με άπόλυτη οικειότητα, έντελλώσ φιλικά, πρηνμω πούκαμε τόν ζωγράμυ να συνέλθη από την παραλή και την συγκίνηση της πρώτης στιγμής και να της άπαντήση δειλά, με μετρωφωσμένη:

— Είσατε πολύ καλά, κ. βαρβήνη, πολύ έπειθήσ και για μένα και για τού έργο μου...
 — Ό, όχι δά, άπάντησε ή Ίωάννα. Μιλώ μ' άπόλυτη ειλικρίνεια, Σας βελώ.

Ο Λαμιέρ δέν χρωσάτε να την κωτάξη, ήνω αυτή έρωχνησ τις πρώτες ζωργέσ ματιεσ στόν πινάκτασ του.

Ήταν όνειρωδόσ όρώα!...

Τού μικρό βελούδωνο κατέλλεθα της της ήγανωσ θαμώσισ, τού βυθώλωνο φωσάμω της ταίριασε όρώα στο χέριο της κ' έτσι καθώσ σφιγγόταν έπάνω της, όμωσ να φώινωσται ή γοητευτικέσ κομωίτεσ τού ζωριού της.

Μιλώσε τόσο γλυκά, ώστε την έγύηνε...

Τού μάτια της είχαν μια τωρζένη λάμψη, ήσαν γεμάτα φώσ, γεμάτα ζωή.

Τα χείλη της ήσαν κόκκινα για όρω σγμά. Χείλη κοριτσάκι, θαρρώε, άνεργαχτα ν' άφίλητα άκόμω.

Ο Λαμιέρ τίν κωτώσεσ θαμωσινωσ, ζωητεμένοσ.

Η Ίωάννα τού κατάλαβε κ' έννοιωσε βαθύτα είρωσιστήση.

Είχε άρχισή να έκθαίξη τού πινάκτασ τόν μω δ ζωγράμωσ τίν διάφορε άποτόμωσ και της είτε:

Η πιο έπώρση είδωνα μένα στό άτελιέ μου, κορία βαρβήνη, είσατε σήμερα σέξ!... Είσατε μαζί σας τού φώσ και την άνοιξη!...

Έξωσνα όμως σαν να συνωσθάθηξε, σαν να κατάλαβε, ότι είχε προζωήσει πολύ, ότι είχε πη λόγια πολύ θερμά κ' άπερισπαστα, σπαμίτησε και χαμωίσε τού καρδιά του κοκκινώζοντασ.

— Συγγνώμην... ψιθύρισε δειλά στην Ίωάννα. Συχωφώσσε με άν παραφώθηκα...

Η Ίωάννα έχωμωγέλασε και τού άπάντησε με καλώσνη:

— Να δεξ, μου είσατε τίποτε τού προσώλλητωσ, ήίτε μου. Γιατί να είς συχωφώσσω; Ό, έννοια σας, ήμω σνησμηνη από κολακείεσ...

Ο Λαμιέρ τίν κωτάξεσ στό μάτια και της είτε:

— Ό,τι σας είτε κ. βαρβήνη, δέν ήντε τυπική κολακεία από αυτόσ πού άκοιμω μια καρδιά στίσ κοσμικέσ συγχεντώσεσ. Σας είτε δτι ασθανώμωσ...

Η Ίωάννα τόν άκούγε με προσοχή.

Μιλώσε τόσο γλυκά, ώστε την έγύηνε...
 Τέλωσ για να τόν βγάλη από την στενωζωρη θέσι στην άσπία βροσώταν τού είτε:

— Είπαρόσ, λοιπόν, κ. Λαμιέρ, δείξτε μου τού έργα σας, άν δέν σας κάνει κόπο αυτό...

Ο Λαμιέρ προζήνη κ' άρχισώ να της δείχνη τούσ πινάκτασ του, έζήγώντασ τις διάφορεσ λεπτομέρειεσ. Η Ίωάννα τόν παρακολούθησε μ' ένδιαφέροσ.

Πληρώσανε τώρα στό μέρωσ πού βρίσκωταν τού πορτώτα τού έξάδελφου τού ζωγράφου. Ο Λαμιέρ άρχισώ να μετρωή για τού παχνιά πούχε έτοιμάσει στην βαρβήνη. Γιατί να τού κάμη αυτό; Δέν ήταν τάχα πρόσωτο εκ μέρωσ του;

Μά ήταν άσφα πλέον. Άέν μπορώσ σε να γίνη τίποτε.

Έξωσνα ή Ίωάννα δέχρινε τόν σκεπασμένο μ' τού βελούδο πινάκα.

(Ακολουθεί).

